

Za slniečka, skoro zrána,
vstala včielka, vybúvaná.
Vstala – a už letí, hej!
po lúčine zelenej.

Na lúčine v slnka jase
na stá kvetov rastie v kráse,
prvosienky, kašky – hľad',
kto by ich chcel vyrátať!

A už včielka ku nim sadá
a už prosí, čo by rada:
„Kvietky-krásky, nože, hej!
Dajte šťavy medovej!“

A tie kvety a tie krásky
hned' ju pozývajú z lásky
do svetlice ružovej,
ku hostine hotovej.

A sa smejú, smejú stíška
a jej lejú do kalíška,
do hrnčička lejú jej
vonnej rosy medovej.

Pije včielka, chtivo pite,
u kašky i u ľalie
sladký zberá peľ i mok –
už má plný hrnčičok!

Letí včielka poľom v lese,
hrnčiček si s medom nesie,
keď tu koprc! premilá
hrnčiček si rozbila!

Rozbila, jaj! hrnček, sklienku,
rozliala si medovienku –
Pod'te, kto má medík rád,
pod'teže si pochutnať!